

Yêu thêm lần nữa

Ngày chủ nhật...

Điện thoại reo. Một dãy số không có trong danh bạ. Ngạc nhiên và do dự, cô ấn phím nghe. Giọng nói đầu bên kia vang lên trầm ấm, chúc cô buổi sáng tốt lành. Và một vài câu hỏi thăm bằng quơ...

Trời bất chợt mưa. Tim cô khẽ nhói lên. Hơn bốn năm rồi thì phải, kể từ cái ngày cũng mưa rả rích ấy. Trong một góc của quán cà phê nhỏ, Nguyên ngồi đối diện với cô, xoay xoay ly cà phê thơm nức vị rượu whisky Ai len. Cô nhìn thẳng vào mắt anh:

- Anh có chuyện gì muốn nói với em phải không?

- Sao em biết?

- Vì em biết – cô mỉm cười, nụ cười có ý nghĩa xuyên thấu, và một thoáng không bình yên trong lòng.

- Em đang đoán?

- Không. Em đang chờ.

Nguyên nhìn thật sâu vào đôi mắt người yêu, siết nhẹ tay cô.

- Anh yêu em.

Cô bật cười. Tiếng cười trong như nắng sớm. Anh khẽ nhăn trán, nghiêm túc nhắc lại:

- Anh yêu em. Đó là sự thật, và anh sẽ còn yêu em rất nhiều...

Cô ngồi lắng lại, nhận ra điều gì đó rất lạ. Tay cô nắm ngoan trong cái siết ngày càng chặt của anh.

- Sao thế anh? – Cô khẽ khàng – Anh đang làm đau tay em đấy.

- Anh xin lỗi – Tay anh nói lỏng, nhưng vẫn không rời bỏ bàn tay nhỏ nhắn, mềm mại của cô.

Ánh mắt anh im lặng yêu thương, trù mẩn mà buồn thăm thẳm. Chưa bao giờ cô thấy anh như thế. Bỗng nhiên, cô mơ hồ sợ... Không nhìn thẳng vào anh được nữa, cô bối rối quay ra nhìn những hạt mưa đều đặn bên hiên. Một cảm giác rất lạ, gần như là bất ổn xâm chiếm lòng cô.

Anh vẫn lặng lẽ ngắm nhìn người yêu, như để khắc ghi mãi mãi hình bóng cô vào trái tim mình. Lúc này, anh là của cô, trọn vẹn cả linh hồn, nhưng ngày mai... không, chỉ một lúc nữa thôi, khi anh quay lưng đi, thì anh đã là một thằng phản bội, không chỉ với người con gái mong manh đang ngồi trước mặt, mà còn với chính bản thân anh.

Thời gian tưởng chừng như kéo dài vô tận. Cô ngập ngừng đánh thức dòng suy nghĩ của anh:

- Mình về đi anh!

Đưa cô về trên con đường quen thuộc, lòng anh đau muốn khóc. Lẽ nào, đây lại là lần cuối cùng anh được cô vòng tay ôm như thế? Rồi ngày mai sẽ thế nào, anh cũng chưa biết, nhưng hơn lúc nào hết, anh muốn níu giữ khoảnh khắc này, muốn thêm một giây phút bên cô. Cô nói gì đó, nhưng anh không nghe rõ. Phải một lúc, anh mới nhận ra mình đã đi quá nhà cô...

- Từ ngày mai, em phải biết tự chăm sóc cho mình nhé! – Anh nói khi bước song song bên cô vào sân chung cư.

- ...

Một dấu hỏi trong mắt cô, như thể cô còn chưa hiểu được những gì anh vừa nói.

- Em phải chịu khó ăn uống, làm việc vừa thôi, phải giữ sức khỏe, đừng đi ngủ muộn, đi đường phải cẩn thận... – Anh vẫn nói không ngừng.

- Anh...

- Và em cũng đừng nhớ anh nữa – đôi mắt anh ánh lên vẻ tuyệt vọng – nhất

định đừng nhớ anh nữa, quên anh đi, em nhé!

Cô ngỡ ngàng, đứng sững.

- Tại sao? – giọng cô lạc đi, như của một người lạ – Anh đang nói gì thế?

- Sự thật là... Anh sắp lấy vợ. Anh sắp cưới. Anh là một thằng phản bội. Em phải quên anh đi! – anh dẫn mạnh từng từ, như muốn xé toang lồng ngực.

- Không! – Cô bất ngờ phản kháng, giọng nói hoang mang và giận dữ cùng cực – Anh đừng có đùa dai như thế!

- Anh xin lỗi...

Cô nhìn gương mặt anh, bàng hoàng nhận ra điều anh nói. Bao nhiêu câu hỏi quay cuồng, cô cũng không nhớ anh đã nói gì, không nhớ cô về như thế nào. Chỉ biết, khi cô tỉnh dậy ở trong bệnh viện, ánh mắt lo lắng, xót xa của mẹ khiến cô gục vào vai bà khóc òa như một đứa trẻ.

Vài tuần sau, cô được tin anh cưới. Vợ anh là một cô gái đẹp, nghe nói cũng là tiểu thư con nhà.

Nghe người ta bàn tán, cô cười chua chát với nỗi uất hận trào lên. Cô học sống với những ngày cô đơn, học sống với nỗi tủi hờn khi nhìn thấy một cặp tình nhân tay trong tay, cô tự vui mình trong công việc, học hành, để mặc thời gian qua đi. Cô bằng lòng theo gia đình chuyển vào Sài Gòn với quyết tâm rời xa Hà Nội, cho quên đi ngày tháng, quên đi những góc ngách kỷ niệm của một thời hoa nắng.

Dòng người trôi đi, dòng đời trôi đi, vậy mà trái tim cô vẫn khép chặt trước những ngõ yêu. Không ai ở đây biết vì sao nụ cười của một cô gái trẻ giỏi giang, năng động và xinh đẹp người Hà Nội lại mang đến ấn tượng về nỗi buồn tê tái đến dường ấy.

Chỉ mình cô hiểu rằng, cô vẫn không thể trốn chạy trái tim mình, đó mới là nơi chôn cất những kỷ niệm cùng nỗi đau dai dẳng luôn còn hiện hữu...

Cũng đã hơn bốn năm... Ông trời khéo an bài để ngày hôm qua cô bỗng nhiên gặp lại anh ở nơi đất khách quê người này. Đối diện với anh trong cuộc

hội thảo, cô vẫn nghe tim mình loạn nhịp trước một ánh mắt dịu dàng, có phần chịu đựng, dù chỉ dừng lại ở cái gật đầu chào xã giao khi sắp của cô dừng lại nói chuyện với anh.

Với tư cách trưởng phòng kinh doanh, cô miễn cưỡng đưa cho anh danh thiếp của mình, để sáng nay, cô lại nghe tiếng anh trong điện thoại, ầm ập như ngày nào...

3h chiều, một tin nhắn của Từ Huy, anh bạn khá thân thời đại học ngoài Hà Nội, rủ cô đi uống cà phê. Cô lưỡng lự, rồi quyết định “Ok”. 15’ sau, Từ Huy đã đứng trước cửa nhà cô. Cô cười cười khi mở cửa cho bạn:

- Khiếp, tên lửa nhỉ? Tôi còn chưa chuẩn bị xong.

- Chuyện! – Từ Huy nheo mắt – Úi chà, công chúa, không cần chuẩn bị nữa, nàng lúc nào cũng xinh đẹp rồi.

- Haha, mèo khen mèo dài đuôi!

- Huy nói thật, Diệp Chi lúc nào cũng là “kim chi ngọc điệp” mà.

Cô liếc Huy một cái thật sắc, rồi quày quả bỏ vào nhà, cho Huy theo sau. Từ Huy nhìn cô, ngơ ngẩn, xao xuyến.

Anh đã thầm yêu cô từ những ngày còn là cậu sinh viên nhút nhát, không dám tỏ bày, đành lòng nhìn cô đi yêu người khác mà vẫn phải cố gắng tỏ ra là người bạn tốt, để rồi sau ngày tốt nghiệp, anh lẳng lẳng vào đây, mong quên đi mối tình đơn phương. Nhưng sự xuất hiện tình cờ của Diệp Chi một lần nữa khiến anh chao đảo, làm sống lại những tình cảm, khao khát mà anh muốn cất giấu thật sâu trong lòng.

Không biết chuyện gì đã xảy đến với cô, mà đôi mắt của cô cứ mang nỗi buồn làm anh se sắt. Đang mải mê suy tư, anh đã thấy cô bước ra ngoài, trẻ trung với quần jean và áo phông, mái tóc dài được buộc cao giản dị. Anh nhận xét:

- Trông Chi vẫn y như thời sinh viên. Ai mà ngờ đây đã là một bà sắp nhỉ?

- Thôi bạn già ơi, đi với Huy tôi mới được thoải mái thế này, để tôi tự nhiên

được không?

- Thì Chi cứ tự nhiên, nhưng đánh chính nhé, Huy chưa già đâu đấy.

- Ok. Thế thì mình thôi già. Giờ đi không?

- Đi chứ. Lên xe đi.

Diệp Chi hài lòng với quán nước khá dân dã, yên tĩnh ngay trong lòng phố xá, dường như cách biệt hẳn với cái ồn ào của mảnh đất sôi động này. Nó làm cô chợt nhớ về Hà Nội... Hình như mùa này, Hà Nội đã bắt đầu phảng phất mùi hoa sữa...

Ngày... tháng... năm...

Gặp lại em hoàn toàn tình cờ sau những ngày dài vắng bóng, trái tim anh lại dâng trào nỗi nhớ thương da diết. Diệp Chi ơi, em có biết sự xa cách của em khiến lòng anh tan nát đến thế nào không? Mà, cũng phải thôi, anh làm sao dám đòi hỏi ở em một điều gì hơn thế, khi anh là kẻ quay lưng lại với tình yêu của chúng mình.

Nghe giọng nói em nhỏ nhẹ mà hờ hững đến lạnh lùng, anh càng thấy tội lỗi mình chồng chất. Anh muốn nói với em bao điều, muốn thấy lại nụ cười rạng rỡ của em, nhìn ngắm gương mặt em bừng sáng, hôn lên cái trán bướng bỉnh, cái mũi hếch và cả đôi môi hay hờn dỗi của em...nhưng anh lại ngàn lần không dám.

Một thằng đàn ông đã phản bội em thì vì lý do gì cũng không có tư cách ấy phải không em?

Cuốn nhật ký tình yêu của ta đây, anh vẫn giữ gìn cẩn trọng, chỉ có mình anh ghi tiếp những dòng chữ yêu thương cho em, và chỉ mình em.

Cuộc hôn nhân nghĩa nặng hơn tình không giam được một tâm hồn sôi nổi yêu em. Anh đã cố gắng, cố gắng rất nhiều để làm một người đàn ông có trách nhiệm, một người chồng chu toàn với vợ đến giờ phút cuối cùng của cô ấy, nhưng anh thừa nhận với bản thân là mình thất bại, vì anh không thể quên em.

Gấp cuốn nhật ký lại, Nguyên ngó mông lung ra ngoài cửa sổ, anh như nhìn thấy cảnh tượng của hơn bốn năm về trước, vào một ngày mà người đàn bà gần như quỳ xuống để cầu xin anh:

- Chỉ có cháu mới giúp được nó thôi – bà Trâm nhìn anh, van vỉ – Kiều Linh nó yêu cháu từ lâu rồi mà.

- ...

- Nó... cần có nghị lực để chiến đấu với bệnh tật – mắt bà hoe đỏ – mà giờ nó lại buông xuôi tất cả... bác xin cháu... hãy giúp bác kéo nó lên...

Hình ảnh cô bé mà anh coi như em gái từ nhỏ hiện lên khiến anh động lòng. Anh gật đầu, trấn an người mẹ đang đau khổ và tuyệt vọng:

- Vâng, xin bác đừng quá bi lụy, cháu sẽ cố gắng thuyết phục em Linh. Mọi chuyện sẽ ổn mà bác!

Anh chưa từng hối hận về câu nói đó, càng chưa từng hối hận khi dành một thời gian dài ở bên chăm sóc Kiều Linh, làm cô vui, giúp cô có thêm sức mạnh đương đầu với những đợt điều trị căn bệnh ung thư phổi quái ác, cho tận đến lúc cô không thể chống chọi thêm được nữa...

Nguyên cứ ngỡ sẽ không bao giờ gặp lại Diệp Chi nữa, cứ ngỡ cô đã yên vui với mái ấm gia đình ở phương Nam ấm áp. Ấy thế mà, trái đất tròn, một chuyến công tác ở Sài Gòn đã cho anh một lần nữa đối diện với cô, chỉ khác, đôi mắt cô đã không còn trong veo như nắng, mà nhuộm màu u uẩn, cô độc...

Đôi mắt ấy ám ảnh anh, khiến anh đau lòng, và lại làm bùng lên trong anh một tình yêu còn âm ỉ... Anh băn khoăn tự hỏi, nếu nói ra mọi chuyện, liệu cô có thể trở lại bên anh thêm một lần nữa không?

Trở về Hà Nội vào những ngày cuối năm nhộn nhịp, để lại sau lưng tiếng thở dài buồn bã và câu nói nửa đùa nửa thật của Từ Huy: “Về Hà Nội chơi chán thì vào lại đây nhé, Huy và Sài Gòn lúc nào cũng sẵn sàng đón Chi hết!”, cô nhìn bạn, cảm động: “Ở lại mạnh khỏe nhé, bạn tốt! Cảm ơn vì lúc nào cũng ở bên Chi. Mong Huy sớm tìm thấy hạnh phúc cho riêng mình.”

Từ Huy thầm thì khi cô vào làm thủ tục check in: “Nhất định phải hạnh phúc, Diệp Chi nhé!”...

Diệp Chi thả mình vào cái lạnh của xứ Bắc với những bước chân thông thả hiếm có trong dòng người hối hả. Cô miên man suy nghĩ về buổi hẹn kỳ lạ với người phụ nữ tên Trâm.

Trong không gian yên tĩnh của cà phê Trịnh, cô ngồi lặng đi nghe từng lời bà nói, về lý do bà tìm đến cô. Mắt cô nhòa đi khi câu chuyện còn chưa kết thúc. Bà đưa cho cô một bức thư, nét chữ nghiêng nghiêng mềm mại:

“Gửi chị Diệp Chi.

Hà Nội, ngày... tháng... năm...

Chị Diệp Chi thân mến,

Khi chị cầm trên tay lá thư này thì em đã không còn trên đời này nữa. Em muốn một lần đến trước mặt chị để tạ tội, nhưng em không dám chị Chi à... Xin chị hãy hiểu cho em...

Em là Kiều Linh, là người mà anh Nguyên đã lấy, nhưng chưa và không bao giờ là người anh ấy yêu cả. Anh ấy vẫn vậy, chỉ coi em như một đứa em gái thôi... Em biết điều đó. Em cũng biết anh ấy yêu chị, mãi mãi chỉ có chị... Nhưng em vẫn đành lòng “đánh cắp” anh ấy từ chị, em thật nhỏ nhen, xấu xa, ích kỷ có phải không hả chị?

Chị cứ mắng em đi, nhưng đừng giận em, đừng giận anh Nguyên mà tội nghiệp chị ơi! Nếu em không bệnh, anh Nguyên sẽ không đến bên em như thế. Nhưng anh ấy quá tốt lại khiến em càng cảm thấy mình chẳng ra gì. Em đã tước đoạt của anh ấy sự tự do, niềm hạnh phúc được ở bên người anh ấy yêu.

Nhiều lần em ghen tị với chị lắm, khi mà anh ấy vô thức nói về chị với một ánh mắt đắm say và hạnh phúc không thể che giấu. Những lúc ấy, em hiểu rất rõ ràng rằng phải trả anh ấy về với chị. Nhưng em lại quá hèn nhát và yếu đuối. Em không đủ can đảm để rời xa anh. Thế là em vẫn tiếp tục tự lừa dối mình...

(...)

Em xin chị hãy tha thứ cho em, đừng trách anh Nguyên nữa. Tất cả lỗi là do em. Chị hãy trở về bên anh ấy, chị nhé! Chỉ có ở bên chị, anh Nguyên mới thực là mình. Ở nơi xa xôi nhất, em vẫn sẽ cầu chúc cho anh chị được hạnh phúc...

Em

K.L.”

Diệp Chi nhìn vào bức thư, từng giọt nước mắt lăn dài. Nét bút run rẩy trong những dòng cuối, như tiếng nấc nghẹn ngào của cô gái trẻ. Cô nắm lấy đôi tay của bà Trâm, siết chặt. Bà nén xúc động, từ tốn:

- Bác xin lỗi, vì bác mà hai đứa chia rẽ bao năm...

- Bác đừng nói thế ạ – cô an ủi – chuyện không đành mà bác!

- Ừ, em Linh nó vẫn sống... – bà thở dài – nếu cháu còn yêu thương thằng Nguyên, cháu về với nó đi. Bác đi tìm cháu mấy năm nay không phải chỉ vì di nguyện của em Linh, mà thực lòng mong Nguyên nó được đoàn tụ với cháu. Nó là một đứa con trai tốt cháu à!

Một tin nhắn đến kéo cô khỏi dòng hồi tưởng, trong khi bước chân đưa cô vào một con ngõ rất quen, nơi có quán nhỏ vắng vẻ mà lần đầu tiên cô và Nguyên trao lời yêu. Sở của anh.

“Em đang làm gì? Hôm nay Hà Nội lạnh. Cuối năm, Yesterday vắng lắm...”. Cô không nhắn lại, bước nhanh hơn vào quán. Anh ngồi một mình, lặng lẽ, như đã hòa lẫn với khung cảnh yên tĩnh xung quanh.

- Em! – Anh sững người, ánh mắt bừng sáng những tia yêu thương, trù mến – Em thật sao?

- Vâng... – cô chớp mắt, giấu đi sự xúc động và bối rối – em đến rồi.

Anh kéo ghế, vẫn nhìn cô chăm chú, như thể sợ chỉ chớp mắt thôi, cô sẽ lại biến mất ngay trước mắt anh. Cô nhẹ nhàng ngồi xuống. Hai người im lặng cho đến lúc một ly cà phê sữa được mang ra cho cô.

- Em biết mọi chuyện rồi. – cô hắng giọng.

- Em biết... Chuyện gì cơ?

- Uhm, bác Trâm vào Sài Gòn gặp em, bác ấy đã kể cho em nghe.

Anh sửng sốt.

- Anh xấu lắm, anh đã biến em thành người xấu mất rồi!

- Anh... anh xin lỗi. Anh...

- Nhưng em không trách anh nữa. – giọng cô nhỏ đi – em về đây, để nói với anh, mình sẽ yêu nhau thêm lần nữa nhé!

Nguyên giang rộng vòng tay cho cô ùa vào lòng mình, một nụ hôn dài ngọt ngào của những khao khát từ bao nhiêu năm cuốn họ lại với nhau, hơi thở cùng hòa chung nhịp thành đôi trái tim hạnh phúc. Anh hít hà mùi thơm dịu dịu trên mái tóc và trên da thịt cô. Đã bao lâu rồi, anh vẫn mơ được ôm cô thật chặt như thế này... Anh khẽ đặt môi lên mái tóc dài của cô, thầm thì:

- Anh sẽ không bao giờ để mất em nữa! Cảm ơn em đã về lại bên anh, cho anh có cơ hội được yêu em thêm lần nữa... và yêu em hơn rất nhiều!